

Mellem flagermus og elverskud

OPERA I REBILD

"Mellem grever og baroner - og andet godtfolk"

★★★★★

Flagermus så vi ingen af i Rebild, til gengæld "Fledermaus", eller sågar en "Bat", som englænderne siger - lifligt turneret af vores konferencier Preben Kristensen, Rebilds svar på selveste Batman. Nu for femte gang i træk. Helt magt over de elverskud, der lejlighedsvis rungede fra bakkerne, havde han dog ikke, selv om han manede den nordjyske blæst: "Må jeg så få noget ro deroppe!"

Og netop denne ustyrlige natur, der omgiver arrangementet "Opera i Rebild", nu afholdt for 16. gang, siger meget om den forunderlige fortryllelse, der år efter år kalder publikum til og åbentbart virker lige så tillokkende på kunstnere fra de allerbedste lag af opera-kulturen i dette land. Og udland. I år medvirkede således de danske verdensstjerner, sopranen Henriette Bonde-Hansen og barytonen Bo Skovhus.

Til overflod havde Den Jyske Operas vidunderlige kor ikke kunnet holde sig væk, og fusioneret med vores nordjyske Coro Misto dannede de den af Preben Kristensen nydøbte konstellation: Coro Grandioso. De lod solen stige i østen op, så bakkernes trolldøj og elverpiger måtte springe for livet. Tillykke med de 200, Niels W. Gade.

Blandt publikum trivedes termokander og paptallerkener, mens en morlil midt under Johan Strauss' valse-

takter ganske yndefuldt dansede hen til sin slå-udstol mellem campingborde. Pludselig slog blæsten til, og et formeligt optog af papirservietter og paptallerkener med rester af sennep og ketchup gik i luften som et aldeles enestående akkompagnement til Henriette Bonde-Hansens "Crudele! Non mi dir" fra Mozarts Don Giovanni. Vejr-guderne mente, der skulle noget særligt til for at markere hendes debut i denne arie. Ellers ville vi aldrig have gættet på, at der var tale om en debut. Hun var suveræn og gudeskøn fra første til sidste øjeblik. Og den dødflotte koralrøde kjole stod fantastisk til ketchuppen på paptallerkerne.

Nu blev det for alvor alvor. Den kronragede Bo Skovhus fik på et øjeblik salen - skovsalen må det vel være - i sin hule hånd med sin første arie som Don Giovanni. Autoriteten både stemme- og udtryksmæssigt var knusende og frygtindgydende. Sådanne ville Yul Brynner have gjort det, hvis han havde haft tilstrækkelig stemmepragt til at ride lige ind på scenen fra "Westworld" eller "Syv mænd sejrer". På et sekund fortrængte han alle andre Don Juan'er fra erindringen. Nogle dukker jo nok op igen med tiden, bevares. Men alligevel.

Autoriteten fulgte med i den smertefulde hårdknude af grusomhed og faderkærlighed i "Di provenza il mar, il suol" fra Verdis La Traviata. Den neddæmpede etos i første del af arien slipper hos Skovhus først sit volumen løs i afslutningens "Dio

m'esaudi" - Gud har hørt mig! Uafrysteligt.

Konsekvenserne slap vi ikke for. Violettas afsked med livet og kærligheden blev lige før pausen ekspederet ind i evigheden, når vi hørte Henriette Bonde-Hansens næsten ubegribeligt forfinede toptone svinde bort under augusthimlen.

Så var der pause. Med en tåre på kinden. Og et suk i hjertet.

Før Den Jyske Opera tog over, havde Coro Misto i dirigenten Søren Birchs omsorgsfulde hænder ført os gennem et skønsomt udvalg af kendte og mindre kendte især danske sange. Dejligt at høre dem fremført med så frit og naturligt et åndedrag, klassisk og gennemarbejdet, fuldstændig befriet for gestikulerende manerer. Svenskeren Hugo Alfvéns nordiske tone gjorde indtryk med sin impressionistiske farvelægning. Ligeledes landsmanden Wilhelm Stenhammars fornemme J.P. Jacobsen-fortolkninger. Dem hører vi ikke tit, men gerne igen.

Efter pausen: Operettedid!

Vi vil have operetter. De er populære som aldrig før, og hvorfor det? Fordi de fremstår forbløffende friske og moderne i deres stil og udtryk, uparfumerede, i hvert fald som Den Jyske Opera forstod at sende dem over rampen, anført af de to verdensstjerner, der ligesom hele det øvrige ensemble med umisforståelig spille- og sangglæde kastede sig ud i repertoiret, der i hovedsagen bestod af Léhar's "Greven fra Luxembourg" og Johan Strauss' "Die Fleder-

Henriette Bonde var suveræn og gudeskøn fra første til sidste øjeblik. Bag hende Giordano Bellincampi, der dirigerede Aalborg Symfoniorkester både ild- og sjældt.

maus", The Bat!

Aalborg Symfoniorkester under Giordano Bellincampis ildfulde - og sjældt - ledelse havde deres stjerne-stund under ouverturen til "Die Fledermaus". Hvordan lader det sig overhovedet gøre at holde sammen på dette overflødigshorn af tematisk materiale, hvordan administrere et sådant overskud, så hver eneste indsats boner ud med øjeblikkelig gevinst og stjernelys i publikums øjne? Det var formida-

belt, og jeg elskede de små ru snert i cellogruppen. Hvor var de wienerisch!

Inden ekstranummeret "Lippen Zweigen" fra Den Glade Enke fik Preben Kristensen lov til at plukke den sidste radise med Kaptajns vise - ikke Admiralens! - fra Pinafore. Hvad mener jeg så med det? Det ved kun dem, der var til stede.

Med "Opera i Rebild 2017" satte Søren Steen Nielsen & Co krone på Aalborg Operafestival. Bravo!

Otto Pretzmann
kultur@nordjyske.dk

■ "Mellem grever og baroner - og andet godtfolk"

Opera i Rebild 2017
Den Jyske Opera, Den Jyske Operas kor, Aalborg Symfoniorkester, dirigent Giordano Bellincampi, konferencier Preben Kristensen, Henriette Bonde-Hansen, sopran Bo Skovhus, baryton Aalborg Operafestival i Rebild søndag

Vendsyssel Festival i aften

KONCERTER: I aften er der to koncerter i Vendsyssel Festival. I Bangsbostrand Kirke kan man høre danske sange og salmer fremført af Hans Ulrik Trio: Hans Ulrik, Kaare Munkholm og Thomas Fønnesbæk. Børgholm Klosterkirke byder på Kammerkoret Dorimus (billedet), der synger Gade med mere.

Bo Skovhus indtog scenen med både stemme- og udtryksmæssig knusende og frygtindgydende autoritet. Foto: Michael Koch

Solhat og plasticglas er også en vigtig del af Opera i Rebild.

CoCo i Holbergs fodspor

VENDSYSSEL FESTIVAL
Concerto Copenhagen
★★★★★

En nation, som har fostret et ensemble som Concerto Copenhagen - CoCo blandt venner - og en Lars Ulrik Mortensen, kan ikke være helt galt på den. Den cocktail af dyb musikalitet, lysten til at gøre tingene på en ny og anderledes måde, og så måske en lille smule galskab oven i hatten har været ensembles kendetegn gennem en længere årrække, og man glæder sig stadig som et lille barn til hver ny koncert, til igen at lade sig forføre af Lars Ulrik Mortensen og hans dygtige musikere.

I denne omgang havde man allieret sig med musikeren og historiefortælleren Poul Høxbro, som tog orkestret og publikum på en lille Europarejse sammen med Ludvig Holberg i begyndelsen af 1700-tallet. Holberg skrev i sine rejseindringer om de nationer og de folk, han mødte på sin vej, og Høxbros levende (og for så vidt ikke ret kedelige) oplæsning herfra fungerede som oplæg til de spillede værker.

For det meste havde beretningerne og selve musikken ikke så meget med hinanden at gøre. Scheibes Sinfonia i B er ikke specielt københavnsk (snarere i italiensk stil), men Scheibe var en god ven af Holberg i København. Heller ikke Willem de Feschs koncert i B var specielt hollandsk i sin stil, men hvad gør det, når nu Holbergs beskrivelse af det hollandske folk var så herligt sarkastisk og bidende ond.

Og så er der det med CoCo og Mortensen. Ensemblet i sig selv var ikke stort: fem strygere, tre træblæsere, lut og cembalo, punktum. En musiker pr. orkesterstemme er alt, hvad der kræves, hvis musikerne er gode, og hvis de spiller præcist efter de retningslinjer, som udstykes af den musikalske leder. For hos Lars Ulrik Mortensen er de musikalske forløb koreograferet ganske præcist på forhånd, tempi, dynamik, mikrofraser, udtryk osv.,

og han dirigerer og mimer og danser præcis det, som han vil have musikerne til at spille. Og hvis/når de gør det, er intet overladt til tilfældigheder eller pludselige indskud, alt følger minutiøst Lars Ulrik Mortensens vilje, og musikken, der rummer et mylder af subtile små detaljer og finesser, smelter på smukkeste vis sammen til en organisk musikalsk helhed.

Det nationale i musikken skinnede igennem i Purcells Chaconne fra operaen "The Fairy Queen", selvom jeg ikke skal kunne sige hvordan. Og Poul Høxbros udførelse af den gamle irske air "Catherine Martin" på gaboulet & tambourin (som besynderligt nok betyder enhåndsfløjte og tromme), var så irsk, som det kommer, det samme gjaldt duetten med første violinisten over jig'en "Conor O'Reilly".

Da turen kom til Italien, fik vi Holbergs førstehåndsindtryk af den italienske musiksmag, bel canto'en og især instrumentalmusikken, som af alle i samtiden blev berømmet for sin

Under Lars Ulrik Mortensens stramt koreograferede orkesterledelse leverede Concerto Copenhagen en storslået koncert i Dronninglund Slotskirke. Foto: Kim Wendt

uforlignelige skønhed - og altså også af Ludvig Holberg. Og CoCos bearbejdning af Vivaldis koncert i e-mol bekræftede da også til fulde dette synspunkt.

Anden afdeling var i den mere kuriøse afdeling. Telemanns "Les Nations anciennes et modernes" med fransk ouverture gav bud på ældre og nyere musik i tysk, svensk og dansk stil, vist mere skæg og ballade end historisk faktuel. Karl Aage Rasmussens "Klipemusik" fascinerede på grund af den beretning i Høxbros genfortælling, som lå til grund for selve værket. Og det afsluttende "Les Caracteres de la Dance" af franskmændene Rebel trak os igennem et bredt udvalg af renæssancens og barokkens mange dansesatser i et broget kalejdoskopsk sammenkog.

Man begynder allerede at glæde sig til næste gang, CoCo lægger vejen forbi vores breddegrader.

Tore Mortensen
kultur@nordjyske.dk

■ Globetrotteren Holberg

Concerto Copenhagen
Dir.: Lars Ulrik Mortensen
Fortæller: Poul Høxbro
Vendsyssel Festival, Dronninglund Slotskirke
søndag aften

Coco - er dyb musikalitet og originalitet.

Foto: Thomas Nielsen